

opgebracht. Voorraden van Joodse textielhandelaren, ter waarde van ca. f 4 mln, waren evenwel niet verkocht door willekeurige liquidateurs maar (op instructie van Hirschfeld die vreesde dat via die liquidateurs veel in de zwarte handel zou terecht komen) door het Rijksbureau voor de distributie van textielartikelen, oftewel het Distex. Zo waren (eveneens op instructie van Hirschfeld die de Landstand op afstand wilde houden) de landbouwgronden uit Joods bezit verkocht door de Pachtkamers. Geroofd waren voorts, hoofdzakelijk door de *Niederländische Grundstücksverwaltung*, ca. 19 000 panden van welke in oktober '43 ruim 8 000 bij notariële acte het eigendom van niet-Joden waren geworden tot een gezamenlijke waarde van f 86 mln. Ook de hypotheeken die in het bezit van Joden waren geweest waren verkocht. Afgekocht waren de polissen van levensverzekeringen waarvoor Joden vele jaren lang premie hadden betaald – meer dan 200 verzekeringsmaatschappijen hadden voor de afgekochte ca. 22 000 polissen ca f 25 mln betaald: geld voor de *VVRA*. Er was in totaal ca. f 410 mln bij deze beland.

De opbrengst van andere vormen van roof was in eerste instantie terechtgekomen bij de speciale bank die de bezetter, met sluwe gebruikmaking van de naam van een bestaande Joodse bank, Lippmann Rosenthal & Co., in de Sarphatistraat te Amsterdam had gevestigd: Lippmann-Rosenthal-Sarphatistraat (men zou ook van Lippmann-Rosenthal II kunnen spreken – wij zullen dat II weglaten). Aan Lippmann-Rosenthal dan hadden in augustus '41 de Joden al hun contante geld en al hun cheques moeten overdragen voorzover deze tezamen meer dan f 1 000 waard waren geweest (die grens was later vervallen), en de vermogenden onder hen hadden al hun tegoeden bij andere banken op de roofbank moeten laten overschrijven en er al hun effecten in depot moeten geven. Voorts hadden alle Joden in juni '42 alles wat zij persoonlijk bezaten en dat van enige waarde was (zilveren, gouden en platina voorwerpen, edelstenen, parels, geldswaarden boven de f 250, alle vorderingen op derden, kunstschatten, collecties postzegels en munten, antieke voorwerpen, kostbare boeken, voer- en vaartuigen en paarden) bij de roofbank moeten inleveren of zij hadden aan deze moeten berichten waar die waarden zich bevonden – elk van die Joden had bij de roofbank een eigen rekening gekregen. In de zomer van '42 bezaten ca. zesduizend Joden zulk een rekening maar toen de in Westerbork aankomenden daar al hun gelden aan ambtenaren van Lippmann-Rosenthal hadden afgedragen, steeg dat cijfer tot ca. dertienduizend. Het was de bedoeling geweest dat de opbrengst van alles wat te gelde was gemaakt (de verkoop van de effecten was in januari '42 begonnen), op de aparte rekeningen werd bijgeboekt